

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 28 lutego 1961 r.

Nr 2

SPIS TREŚCI:

D z i a ł B

	Str.
Poz. 12 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1960 r. w sprawie praktyk studentów szkół wyższych (wyciąg)	18
„ 13 — uchwała Nr 432 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1960 r. zmieniająca uchwałę nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym	19
„ 14 — uchwała Nr 434 Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1960 r. w sprawie pokrywania kosztów zakwaterowania i wyżywienia czynnych nauczycieli studiujących zaocznie	20
„ 15 — uchwała Nr 14 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie dodatku dla niektórych pracowników urzędów stanu cywilnego	20
„ 16 — uchwała Nr 6 Rady Ministrów z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie zasad ustalania wskaźnika procentowego określającego wysokość kredytów na zasiłki limitowane na rok 1961	21
„ 17 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 16 grudnia 1960 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	21
„ 18 — rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	22
„ 19 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarza) w trybie przejściowym	22
„ 20 — rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 1961 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	24
„ 21 — rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 19 stycznia 1961 r. w sprawie obniżenia skali podatku od wynagrodzeń dla pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach kopalnictwa węgla, rud i w niektórych przedsiębiorstwach kopalnictwa surowców chemicznych	24
„ 22 — rozporządzenie Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu, Ministra Rolnictwa i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 31 grudnia 1960 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w młynach, wytwórniach pasz i w spichrzach zbożowych	25
„ 23 — zarządzenie Nr 10 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1961 r. w sprawie przekazania uprawnień Prezesa Rady Ministrów w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej oraz obsługi Głównej Komisji Orzekającej	31
„ 24 — zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 grudnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich	31
„ 25 — instrukcja Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 stycznia 1961 r. w sprawie współdziałania pomiędzy wydziałami zdrowia i opieki społecznej a wydziałami zatrudnienia prezydiów rad narodowych	32

DZIAŁ B

12

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1960 r.

w sprawie praktyk studentów szkół wyższych.*(Dziennik Ustaw z dnia 7 stycznia 1961 r. Nr 1, poz. 1)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 57 pkt 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą praktyk objętych planem studiów, nazywanych w dalszym ciągu „praktykami studenckimi“, odbywanych przez studentów szkół wyższych, podległych Ministrom Szkolnictwa Wyższego, Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty, Kultury i Sztuki oraz Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 7. 1. Odbywania praktyki przewidzianej w rozporządzeniu nie traktuje się jako stosunku pracy; prawa i obowiązki studenta i zakładu pracy w okresie odbywania praktyki regulują przepisy rozporządzenia.

2. Sprawę świadczeń dla studentów, którzy ulegli wypadkowi w związku z wykonywaniem praktyki, regulują przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

3. W okresie odbywania praktyki studenci obowiązani są stosować się do obowiązującego w zakładzie porządku i trybu pracy. W przypadku uporczywego naruszenia przez studenta obowiązującego w zakładzie porządku i trybu pracy zakład może się zwrócić do właściwej szkoły wyższej o odwołanie studenta z praktyki.

§ 8. 1. Fachowy nadzór nad praktykami studenckimi sprawuje kierownictwo zakładu pracy przez zakładowego kierownika praktyk.

2. Zakładowego kierownika praktyk wyznacza dyrektor (kierownik) zakładu pracy w porozumieniu z jednostką nadrzędną nad zakładem pracy. Zakładowy kierownik praktyk powinien posiadać długoletnie doświadczenie zawodowe oraz w zasadzie wyższe wykształcenie.

3. Zakładowy kierownik praktyk:

- 1) ustala dla poszczególnych studentów okresowe (dienne, tygodniowe, miesięczne) plany zajęć na podstawie programów praktyk,
- 2) czuwa nad zapewnieniem właściwej organizacji praktyk,
- 3) sprawuje nadzór nad wykonywaniem planu praktyk i udziela studentom fachowych rad i wskazówek,
- 4) kontroluje przestrzeganie przez studentów obowiązującego w zakładzie porządku i trybu pracy,
- 5) kieruje oddziałem szkoleniowym określonym w § 2 ust. 4,
- 6) sprawuje opiekę nad studentami w zakresie zapewnienia im przez zakład pracy warunków bytowych,
- 7) współdziała z pracownikiem szkoły wyższej, sprawującym kierownictwo dydaktyczne nad

praktykami, we wszystkich sprawach związanych z praktykami studenckimi.

§ 9. 1. Zakładowy kierownik praktyk powinien być zwolniony częściowo od innych zajęć, a przy liczbie ponad 30 studentów całkowicie z zachowaniem wynagrodzenia obliczanego według zasad, jak za urlop wypoczynkowy.

2. Jeżeli zakładowy kierownik praktyk nie może być zwolniony od innych zajęć, otrzymuje on z zakładu pracy za okres pracy ze studentami dodatek w wysokości 10—20% wynagrodzenia miesięcznego brutto bez świadczeń z tytułu deputatów branżowych i dodatków za wysługę lat.

3. Na wniosek szkoły wyższej dyrektor (kierownik) zakładu pracy może przyznać zakładowemu kierownikowi praktyk nagrodę w wysokości do 20% wynagrodzenia miesięcznego obliczonego w myśl ust. 2.

§ 10. 1. Nadzór nad przebiegiem praktyk studenckich odbywanych w szkołach ogólnokształcących, zawodowych lub artystycznych oraz opiekę nad studentami sprawuje dyrektor szkoły lub wyznaczony przez niego nauczyciel.

2. Kierownikami praktyk są nauczyciele poszczególnych przedmiotów.

3. Dyrektor szkoły lub wyznaczony przez niego nauczyciel otrzymuje z tytułu nadzoru nad przebiegiem praktyk oraz opieki nad studentami dodatkowe wynagrodzenie płatne z budżetu szkoły, w której odbywa się praktyka, w wysokości:

150 zł za okres dwóch tygodni — przy liczbie 2—10 studentów,

200 zł za okres dwóch tygodni — przy liczbie ponad 10 studentów.

4. Kierownik praktyk otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie ryczałtowe, płatne z budżetu szkoły, w której odbywają się praktyki, w wysokości 200 zł za okres dwóch tygodni. Ponadto na wniosek szkoły wyższej dyrektor szkoły może przyznać kierownikowi praktyk płatną z budżetu szkoły nagrodę w wysokości do 20% miesięcznego wynagrodzenia.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się odpowiednio przy praktykach studenckich odbywanych w placówkach oświatowo-wychowawczych.

§ 12. 1. Szkoły wyższe sprawują za pośrednictwem wyznaczonych pracowników kierownictwo dydaktyczne nad praktykami studenckimi.

2. Do zadań pracowników określonych w ust. 1 należy w szczególności:

- 1) zapewnienie zgodności przebiegu praktyk z ich programem,

- 2) prowadzenie zajęć dydaktycznych przewidzianych w programie praktyk (wyjaśnianie zasad teoretycznych na przykładzie procesów i czynności praktycznych),
- 3) współdziałanie z zakładowymi kierownikami praktyk w sprawach związanych z realizacją praktyk studenckich.

3. Szczegółowe obowiązki pracowników, o których mowa w ust. 1, ustalają rektorzy szkół wyższych na podstawie wytycznych Ministra Szkolnictwa Wyższego lub innych ministrów (Przewodniczącego GKKFiT), sprawujących nadzór nad szkołami wyższymi.

4. Pracownicy nauki, zastępcy profesora, starsi wykładowcy i wykładowcy sprawujący kierownictwo dydaktyczne nad praktykami studenckimi przy liczbie co najmniej 5 studentów otrzymują ze środków szkoły wyższej za każdy dzień sprawowania tych obowiązków wynagrodzenie w wysokości:

samodzielnii pracownicy nauki, zastępcy profesora, starsi wykładowcy i wykładowcy	— 40 zł,
adiunkci	— 35 zł,
starsi asystenci i asystenci	— 25 zł.

5. W wyższych szkołach rolniczych inne osoby niż wymienione w ust. 4, sprawujące kierownictwo dydaktyczne nad praktykami studenckimi, np. asystenci techniczni lub inne osoby posiadające wyższe wykształcenie, traktowane są pod względem wynagrodzenia na równi z zakładowymi kierownikami praktyk. Wynagrodzenie to jest wypłacane ze środków szkoły wyższej.

6. Pracownikom, o których mowa w ust. 1, w przypadku wykonywania czynności poza miejscem stałego zatrudnienia, przysługuje niezależnie do wynagrodzenia:

- 1) zwrot kosztów podróży i diety według norm obowiązujących pracowników państwowych przy podróżach służbowych,
- 2) zwrot kosztów noclegu.

§ 21. 1. Jeżeli studentowi, który pracuje zarobkowo, nie można zaliczyć jako praktyki wykonywanej przez niego pracy zawodowej, wówczas pracodawca udziela mu urlopu na czas trwania praktyki w innym zakładzie pracy, wypłacając przez okres 3 miesięcy wynagrodzenie zmniejszone o kwotę ryczałtowego wynagrodzenia pobieranego w miejscu praktyki (§ 19 ust. 1 pkt 2).

2. Jeżeli studentowi zalicza się pracę zawodową jako praktykę nie przysługuje mu wynagrodzenie za praktykę i zwrot kosztów przewidzianych w rozporządzeniu.

§ 24. 1. Rektor szkoły wyższej może — na podstawie umowy zawartej z zakładem pracy — skierować na praktykę pracowników nauki w celu zapoznania się z problematyką produkcyjną i organizacyjną procesu produkcji oraz pogłębienia więzi szkoły wyższej z zakładem pracy.

2. Pracownicy nauki, o których mowa w ust. 1, otrzymują ze szkoły wyższej w okresie praktyki — niezależnie od przysługującego im uposażenia — wynagrodzenie ryczałtowe ze środków przeznaczonych na praktyki studenckie w wysokości 550 zł miesięcznie; pracownikom tym nie przysługują diety.

§ 25. 1. Ministrowie (Przewodniczący GKKFiT) sprawujący nadzór nad szkołami wyższymi określają:

- 1) szczegółowe obowiązki szkół wyższych w zakresie corocznego dokonywania oceny przebiegu praktyk studenckich,
- 2) wytyczne w sprawie szczegółowych obowiązków pracowników delegowanych przez szkoły wyższe dla sprawowania kierownictwa dydaktycznego nad praktykami studenckimi.

§ 28. Tracą moc:

- 1) zarządzenie nr 361 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1956 r. w sprawie odbywania i finansowania praktyk studentów szkół wyższych podległych Ministrom Szkolnictwa Wyższego i Oświaty oraz Głównemu Komitetowi Kultury Fizycznej (Monitor Polski Nr 105, poz. 1208) — w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem,
- 2) zarządzenie nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1952 r. w sprawie czasu trwania, trybu odbywania, planowania oraz zasad opłacania praktyk zawodowych wakacyjnych i dyplomowych uczniów szkół zawodowych i studentów szkół wyższych (Monitor Polski Nr A-9, poz. 88 z późniejszymi zmianami) — w zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1960 r.
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

13

UCHWAŁA Nr 432 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1960 r.

zmieniająca uchwałę nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym.

(Monitor Polski z dnia 11 stycznia 1961 r. Nr 1, poz. 8)

Na podstawie § 21 ust. 2 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski

Nr 9, poz. 43) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Wykaz przedsiębiorstw objętych przepisem § 21 ust. 1 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pra-

owników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 9, poz. 43) uzupełnia się dodając na końcu tego wykazu nowy pkt 5 w brzmieniu:

„5) Łódzkich Zakładów Wytwórczych Kopii Filmowych; w Zakładach tych stosuje się nadal dotychczasowe zasady premiowania przy wprowadzeniu jednak od dnia 1 stycznia

1961 r. obowiązkowych podstawowych warunków ustalonych w § 4 załącznika nr 3 do niniejszej uchwały“.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Kultury i Sztuki.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

14

UCHWAŁA Nr 434 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1960 r.

w sprawie pokrywania kosztów zakwaterowania i wyżywienia czynnych nauczycieli studiujących zaocznie.

(*Monitor Polski z dnia 13 stycznia 1961 r. Nr 2, poz. 13*)

§ 1. Czynni nauczyciele studiujący zaocznie w zakładach kształcenia nauczycieli oraz w innych uczelniach, których ukończenie podnosi kwalifikacje zawodowe nauczycieli, mają prawo w okresie sesji naocznych do świadczeń w zakresie zakwaterowania i wyżywienia przysługujących czynnym nauczycielom — uczestnikom kursów na zasadach określonych w § 18 zarządzenia nr 160 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1954 r. w sprawie zasad organizowania, prowadzenia i finansowania kursowego doszkalania zawodowego (Monitor Polski Nr A-67, poz. 849) w brzmieniu nada-

nym zarządzeniem nr 25 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1958 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 67).

§ 2. Upoważnia się Ministra Finansów i prezydium wojewódzkich rad narodowych do finansowania z budżetu centralnego i budżetu terenowego wydatków niezbędnych na pokrycie kosztów świadczeń wymienionych w § 1.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

15

UCHWAŁA Nr 14 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1961 r.

w sprawie dodatku dla niektórych pracowników urzędów stanu cywilnego.

(*Monitor Polski z dnia 19 stycznia 1961 r. Nr 4, poz. 23*)

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39 z późniejszymi zmianami) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Kierownikom urzędów stanu cywilnego przyznaje się na pokrycie kosztów ubrania reprezentacyjnego dla celów służbowych dodatek do uposażenia w wysokości 2.400 złotych.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przyznaje się jednorazowo z góry na okres 2-letni.

3. Prezydium wojewódzkich rad narodowych w uzasadnionych przypadkach mogą rozszerzyć stosowanie niniejszej uchwały na zastępców kierowników urzędów stanu cywilnego w miastach podzielonych na dzielnice oraz w miastach stanowiących powiaty lub będących siedzibą prezydium powiatowej rady narodowej.

4. Uprawnienia przewidziane w ust. 1—3 przysługują jedynie tym kierownikom urzędów stanu cywilnego i ich zastępcom, którzy faktycznie pełnią te obowiązki stosownie do art. 7 ust. 1 i 2 Prawa o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 1955 r. Nr 25, poz. 151, z 1956 r. Nr 41, poz. 189 i z 1958 r. Nr 72, poz. 358).

§ 2. 1. Pracownik, któremu przyznano dodatek na pokrycie kosztów ubrania reprezentacyjnego, zobowiązany jest zakupić ubranie wykonane na miarę (garnitur dla mężczyzn, kostium dla kobiet) w kolorze ciemnogrnatowym lub czarnym i nosić je w czasie zajęć służbowych.

2. Prezydium właściwych rad narodowych zobowiązane są do kontrolowania wykonania przez pracowników obowiązków przewidzianych w ust. 1.

§ 3. 1. Dodatek, o którym mowa w § 1, nie może być przyznany pracownikowi w okresie wypowiedzenia albo w stosunku do którego przewidziane jest przeniesienie na stanowisko nie uprawniające do przyznania dodatku na pokrycie kosztów ubrania reprezentacyjnego.

2. W przypadku zwolnienia pracownika z przyczyn od niego niezależnych lub przeniesienia pracownika na stanowisko nie uprawniające do przyznania dodatku na pokrycie kosztów ubrania reprezentacyjnego przed upływem 2 lat od daty przyznania tego dodatku, pracownik zobowiązany jest zwrócić odpowiednią część kwoty przyznanego dodatku, licząc po 50 zł za każdy miesiąc od dnia zwolnienia lub przeniesienia do końca upływu okresu, na który dodatek został przyznany.

3. W przypadku dyscyplinarnego zwolnienia pracownika lub rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy albo zwolnienia na własną prośbę — pracownik zobowiązany jest zwrócić odpowiednią część przyznanego dodatku, licząc po 100 zł za każdy miesiąc od dnia zwolnienia do końca upływu okresu, na który dodatek został przyznany.

§ 4. Wydatki przewidziane niniejszą uchwałą finansowane będą z budżetów właściwych rad narodowych.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych, Ministrowi Finansów oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych i rad narodowych miast wyłączonych z województw (Warszawy, Łodzi, Wrocławia, Krakowa i Poznania).

§ 6. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach unormowanych w niniejszej uchwale.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

16

UCHWAŁA Nr 6 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1961 r.

w sprawie zasad ustalania wskaźnika procentowego określającego wysokość kredytów na zasiłki limitowane na rok 1961.

(*Monitor Polski z dnia 26 stycznia 1961 r. Nr 7, poz. 34*)

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zasad i trybu ustalania wysokości oraz rozliczania kredytów na zasiłki chorobowe z funduszy ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wskaźniki procentowe określające stosunek wydatków na zasiłki limitowane do funduszu płac stanowiącego podstawę obliczania składek na ubezpieczenie społeczne ustala się dla zakładów pracy na poszczególne kwartały 1961 r. w wysokości, jaka była określona przez organy ubezpieczeń społecznych na odpowiednie kwartały 1960 r. zgodnie z uchwałą nr 491 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zasad ustalania wskaźnika procentowego określającego wysokość kredytów na zasiłki limitowane na rok 1960 (*Monitor Polski z 1960 r. Nr 2, poz. 5*), z tym jednak, że wskaźniki na poszczególne kwartały 1961 r. nie mogą być wyższe od wskaźników określających stosunek faktycznie poniesionych wydatków na zasiłki limitowane do funduszu płac w odpowiednich kwartałach 1960 r.

2. Dla zakładów pracy zatrudniających mniej niż 500 pracowników, które w poszczególnych kwartałach lat 1958—1960 przekraczały stale wysokość kredytów ustalanych dla nich na zasiłki limitowane, wskaźniki procentowe mogą być podniesione w poszczególnych kwartałach 1961 r. do wysokości wynikającej z faktycznie poniesionych wydatków na zasiłki limitowane w odpowiednich kwartałach 1960 r.

§ 2. Dla zakładów pracy, które rozpoczęły działalność po dniu 1 stycznia 1960 r., wskaźniki procentowe na rok 1961 ustala organ ubezpieczeń społecznych w porozumieniu z zarządem okręgowym właściwego związku zawodowego, a w odniesieniu do spółdzielczych zakładów pracy — ze związkiem, w którym spółdzielnia jest zrzeszona, w wysokości obowiązującej zakłady pracy o podobnym zakresie działania.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

17

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 16 grudnia 1960 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

(*Dziennik Ustaw z dnia 7 stycznia 1961 r. Nr 1, poz. 4*)

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 77 i art. 116 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1960 r. w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin

(Dz. U. Nr 37, poz. 220) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

- a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie „Nie uważa się za pracownika w rozumieniu dekretu chałupnika, jeżeli on sam albo członek jego rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, jest podatnikiem podatku gruntowego.”,
- b) w ust. 4 po wyrazach „ust. 1“ dodaje się wyrazy „i 2“;

2) w § 5:

a) w ust. 1 na końcu zdania skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „i nie zachodziły okoliczności określone w § 2 i 3, pozbawiające chałupnika prawa do uznania go za pracownika.“,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Chałupnik uważany jest za pracownika w zakresie uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia:

1) na wypadek choroby i macierzyństwa, jeżeli warunki określone w § 1 spełniał w miesiącu kalendarzowym bezpośrednio poprzedzającym miesiąc, w którym zaszły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń,

2) rodzinnego, jeżeli warunki określone w § 1 spełniał w miesiącu kalendarzowym, w którym zaszły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń —

i nie zachodziły okoliczności określone w § 2 i 3, pozbawiające chałupnika prawa do uznania go za pracownika,“;

3) w § 6 ust. 2 na końcu zdania skreśla się kreskę i cyfrę „4“ oraz dodaje się wyrazy „i nie zachodziły okoliczności określone w § 2 i 3, pozbawiające chałupnika prawa do uznania go za pracownika“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

18

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 grudnia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 stycznia 1961 r. Nr 2, poz. 11)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych:

- 1) w przedsiębiorstwach handlu zagranicznego,
- 2) w biurach projektowych,
- 3) w administracji centralnej,
- 4) w organizacjach politycznych, społecznych i zawodowych,
- 5) u pracodawców nie będących podmiotami gospodarki uspołecznionej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

19

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 stycznia 1961 r.

w sprawie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarka) w trybie przejściowym.

(Dziennik Ustaw z dnia 14 stycznia 1961 r. Nr 2, poz. 12)

Na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o przejściowym trybie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarka) (Dz. U. Nr 29, poz. 165) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Kurs przygotowawczy do egzaminu w celu nabycia uprawnień pielęgniarki (pielęgniarka) w trybie przejściowym trwa dwa miesiące i obejmuje przygotowanie teoretyczne i praktyczne.

2. Kandydatów kieruje się na kurs przygotowawczy o odpowiednim programie stosownie do ich dotychczasowego zatrudnienia.

3. Programy kursów przygotowawczych określa załącznik nr 1*) do rozporządzenia.

§ 2. 1. Osoby zarejestrowane jako pielęgniarki przyuczone (pielęgniarki) lub młodsze pielęgniarki do podania o przyjęcie na kurs przygotowawczy dołączają:

- 1) własnoręcznie napisany życiorys,
 - 2) dowód posiadania obywatelstwa polskiego,
 - 3) dokument stwierdzający datę urodzenia,
 - 4) świadectwo ukończenia 7 klas szkoły podstawowej lub dokument stwierdzający inne wykształcenie uznane przez organy szkolne za równorzędne,
 - 5) zaświadczenie zakładu pracy stwierdzające, że kandydat odpowiada warunkom określonym w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o przejściowym trybie nabywania uprawnień pielęgniarki (pielęgniarka) (Dz. U. Nr 29, poz. 165) z opinią, a ponadto, w jakim charakterze kandydat został zatrudniony w zakładzie pracy oraz jakie czynności rzeczywiście wykonywał i wykonuje,
 - 6) 2 fotografie.
2. Osoby nie zarejestrowane jako pielęgniarki

(pielęgniarze) przyuczone lub młodsze pielęgniarki do podania o przyjęcie na kurs przygotowawczy dołączają dokumenty określone w ust. 1 pkt 1—4 i 6, a nadto:

- 1) dokumenty stwierdzające co najmniej pięcioletni okres zatrudnienia w zakładach społecznych służby zdrowia opieki zdrowotnej zamkniętej przy wykonywaniu czynności wchodzących w zakres pielęgniarstwa albo
 - 2) dokumenty stwierdzające odpowiedni okres pracy i nabycie za granicą kwalifikacji w zakresie pielęgniarstwa.
3. Kandydat, który po wniesieniu podania o przyjęcie na kurs przygotowawczy przeniósł się na obszar innego województwa, jest obowiązany zawiadomić o tym organ, do którego wniósł podanie; w tym przypadku komisja kwalifikacyjna przesyła akta kandydata komisji kwalifikacyjnej właściwej ze względu na miejsce zamieszkania kandydata.

§ 3. 1. Na kurs przygotowawczy kieruje kandydata komisja kwalifikacyjna.

2. W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzi:

- 1) pielęgniarka zatrudniona w komórce nadzoru fachowego nad średnim personelem medycznym, delegowana przez właściwy do spraw zdrowia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) — jako przewodnicząca oraz jako członkowie:
- 2) wizytator średnich szkół medycznych, delegowany przez organ określony w pkt 1;
- 3) lekarz zatrudniony w komórce do spraw profilaktyki i leczenia, delegowany przez organ określony w pkt 1;
- 4) pielęgniarka delegowana przez szkołę pielęgniarstwa wyznaczoną przez organ określony w pkt 1;
- 5) pielęgniarka delegowana przez zarząd okręgowy Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia;
- 6) pielęgniarka delegowana przez Polskie Towarzystwo Pielęgniarskie;
- 7) pielęgniarka delegowana przez zarząd okręgowy Polskiego Czerwonego Krzyża;
- 8) przedstawiciel właściwej do spraw zdrowia komisji wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Komisja kwalifikacyjna wybiera spośród swojego grona zastępcę przewodniczącej komisji.

4. Sprawdzanie praktycznej znajomości pielęgowania chorych komisja kwalifikacyjna może przeprowadzać w niepełnym składzie, nie mniejszym jednak niż trzy osoby; do składu tego wchodzi ponadto przełożona pielęgniarek zakładu społecznego służby zdrowia opieki zdrowotnej zamkniętej, w którym przeprowadza się sprawdzanie umiejętności.

§ 4. 1. Komisja kwalifikacyjna dopuszcza do udziału w kursie przygotowawczym kandydatów, którzy wykazali, że posiadają praktyczną znajomość pielęgowania chorych.

2. Sprawdzanie praktycznej znajomości pielęgowania chorych przeprowadza się na sali chorych w szpitalu lub na szkoleniowej sali demon-

stracyjnej, wyznaczonych przez komisję kwalifikacyjną. Kandydat jest obowiązany wykazać umiejętności wykonywania zabiegów określonych w załączniku nr 2*) do rozporządzenia.

§ 5. 1. Decyzje komisji kwalifikacyjnej zapadają większością głosów przy obecności co najmniej 3 członków.

2. Z posiedzenia komisji kwalifikacyjnej sporządza się protokół.

§ 6. O decyzji w przedmiocie dopuszczenia na kurs przygotowawczy komisja kwalifikacyjna zawiadamia kandydata pisemnie przesyłając odpis zawiadomienia do zakładu pracy, w którym kandydat jest zatrudniony. O miejscu i terminie rozpoczęcia kursu przygotowawczego należy zawiadomić kandydata przynajmniej na 2 tygodnie przed jego rozpoczęciem.

§ 7. 1. Kandydaci dopuszczeni na kurs przygotowawczy obowiązani są brać udział we wszystkich zajęciach teoretycznych i praktycznych, przewidzianych w programie kursu.

2. Kurs nie może być zaliczony w razie opuszczenia 40 zajęć lekcyjnych przewidzianych w programie. W przypadkach uzasadnionych kierownik kursu przygotowawczego w porozumieniu z radą pedagogiczną kursu może zaliczyć kurs pod warunkiem złożenia odpowiednich kolokwiiów lub uzupełnienia w oznaczonym terminie brakujących zajęć praktycznych.

3. W razie nieusprawiedliwionego opuszczenia przez kandydata więcej niż 24 zajęć lekcyjnych kierownik kursu może po wysłuchaniu rady pedagogicznej skreślić kandydata z listy.

§ 8. Komisja kwalifikacyjna może ponownie dopuścić do kursu przygotowawczego kandydata, który z ważnych i uzasadnionych przyczyn nie wziął udziału w kursie lub kursu nie ukończył.

§ 9. Komisja kwalifikacyjna po wysłuchaniu opinii rady pedagogicznej kursu przygotowawczego dopuszcza do egzaminu kandydatów, którzy uzyskali zaliczenie kursu.

§ 10. 1. Kandydaci dopuszczeni do egzaminu składają egzamin przed komisją egzaminacyjną.

2. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- 1) kierownik właściwego do spraw zdrowia organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) lub osoba przez niego upoważniona jako przewodniczący oraz jako członkowie:
- 2) pielęgniarka zatrudniona w komórce nadzoru nad kadrami pielęgniarskimi, oddelegowana przez organ określony w pkt 1,
- 3) kierownik kursu przygotowawczego,
- 4) wykładowcy kursu przygotowawczego.

3. Właściwy do spraw zdrowia organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może w razie nieobecności wykładowcy kursu przygotowawczego powołać na egzaminatora inną osobę.

4. Za udział w pracach komisji egzaminacyjnej przysługuje wynagrodzenie według stawek przewidzianych dla członków komisji egzaminacyjnej w kursowym doszkalananiu zawodowym drugiego stopnia.

*) Załączniki pominięto.

§ 11. 1. Kandydaci składają egzamin z przedmiotów określonych w programie odbytego przez nich kursu przygotowawczego.

2. O miejscu i terminie egzaminów komisja egzaminacyjna zawiadamia kandydatów na piśmie nie później niż na 2 tygodnie przed ich rozpoczęciem.

3. Termin egzaminu nie może być wyznaczony wcześniej niż po upływie 2 tygodni od daty decyzji o dopuszczeniu do egzaminu.

§ 12. 1. Komisja egzaminacyjna przeprowadza egzamin w pełnym składzie.

2. Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów. Z posiedzenia komisji sporządza się protokół.

§ 13. 1. Ustala się oceny wyników egzaminu: bardzo dobry, dobry, dostateczny i niedostateczny.

2. Egzamin należy uważać za złożony, jeśli kandydat wykazał wiadomości potrzebne do wykonywania zawodu pielęgniarki (pielęgniarsza) i otrzymał oceny co najmniej dostateczne ze wszystkich przedmiotów wchodzących w skład egzaminu.

3. W razie złożenia egzaminu z oceną niedostateczną komisja kwalifikacyjna w porozumieniu z komisją egzaminacyjną może zezwolić kandydatowi na ponowne przystąpienie do egzaminu bez obowiązku powtarzania kursu. Powtórny egzamin może się odbyć nie wcześniej niż po upływie 3 miesięcy i nie później niż przed upływem 6 miesięcy od daty przystąpienia do egzaminu po raz pierwszy.

§ 14. Osobom, które złożyły egzamin, komisja egzaminacyjna wydaje świadectwa według ustalonego wzoru.

§ 15. 1. Od decyzji komisji kwalifikacyjnej przysługuje odwołanie do Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Od decyzji komisji egzaminacyjnej odwołanie nie przysługuje.

§ 16. Wydatki związane z przeprowadzeniem kursów przygotowawczych oraz egzaminów pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

20

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 16 stycznia 1961 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wy nagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(*Dziennik Ustaw z dnia 27 stycznia 1961 r. Nr 3, poz. 16*)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń:

1) wszystkich pracowników zatrudnionych:

a) w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych, w samodzielnych oddziałach wyko-

nawstwa inwestycyjnego, jednostkach nadzoru inwestycyjnego i w przedsiębiorstwach w budowie z wyjątkiem przedsiębiorstw montażowych przemysłu węglowego i jednostek inwestycyjnych wykonawstwa górniczego,

b) w przedsiębiorstwach i zakładach geologii, geodezji i kartografii,

2) wszystkich pracowników i członków spółdzielni pracy.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

21

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 stycznia 1961 r.

w sprawie obniżenia skali podatku od wynagrodzeń dla pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach kopalnictwa węgla, rud i w niektórych przedsiębiorstwach kopalnictwa surowców chemicznych.

(*Dziennik Ustaw z dnia 27 stycznia 1961 r. Nr 3, poz. 17*)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września

1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach kopalnictwa węgla, rud i w przedsiębiorstwach kopalnictwa surowców chemicznych.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie w odniesieniu do wynagrodzeń pracowników umysłowych, premiovanych za wykonanie i przekroczenie zadań produkcyjnych, łącznie z równoczesnym wprowadzeniem w życie zmian w dotychczasowych zasadach premiowania ustalonych w protokołach dodatkowych do układów zbiorowych pra-

cy wymienionych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 19 stycznia 1961 r. (poz. 17).

1. Protokół dodatkowy nr 133/24 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Zbiorowego układu pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“ z dnia 15 kwietnia 1957 r. spisany pomiędzy Ministrem Górnictwa i Energetyki a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Górników w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach montażowych przemysłu węglowego.

pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“ z dnia 15 kwietnia 1957 r. spisany pomiędzy Ministrem Górnictwa i Energetyki a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Górników w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w górnośląskich kopalniach węgla kamiennego.

2. Protokół dodatkowy nr 134/25 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Zbiorowego układu pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“ z dnia 15 kwietnia 1957 r. spisany pomiędzy Ministrem Górnictwa i Energetyki a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Górników w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w kopalniach węgla brunatnego.

5. Protokół dodatkowy nr 137/28 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Układu zbiorowego pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“ z dnia 15 kwietnia 1957 r. spisany pomiędzy Ministrem Górnictwa i Energetyki a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Górników w sprawie zmiany zasad premiowania pracowników umysłowych w jednostkach inwestycyjnego wykonawstwa górniczego.

3. Protokół dodatkowy nr 135/26 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Zbiorowego układu pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki“ z dnia 15 kwietnia 1957 r. spisany pomiędzy Ministrem Górnictwa i Energetyki a Zarządem Głównym Związku Zawodowego Górników w sprawie zasad premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w dolnośląskich kopalniach węgla kamiennego.

6. Protokół dodatkowy nr 27 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Układu zbiorowego pracy dla Górnictwa Rud“ z dnia 10 stycznia 1958 r. podpisany przez Ministra Przemysłu Ciężkiego i Zarząd Główny Związku Zawodowego Górników w sprawie określenia wysokości premii za przekroczenie planu dla pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych oraz budowy kopalń rud.

4. Protokół dodatkowy nr 136/27 z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Zbiorowego układu pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach

7. Protokół dodatkowy nr 1/Chem. z dnia 31 grudnia 1960 r. do „Układu zbiorowego pracy dla Górnictwa Rud“ z dnia 10 stycznia 1958 r. w sprawie określenia wysokości premii za przekroczenie planów produkcyjnych dla pracowników umysłowych zatrudnionych w kopalnictwie surowców chemicznych.

22

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU, MINISTRA ROLNICTWA I PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 31 grudnia 1960 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w młynach, wytwórniach pasz i w spichrzach zbożowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 stycznia 1961 r. Nr 3, poz. 19)

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) zarządza się, co następuje:

2. Określenie „zakłady“ użyte w dalszej treści niniejszego rozporządzenia oznacza zakłady wymienione w ust. 1.

3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników zatrudnionych w wiatrakach i zakładach wyłącznie sru-tujących zboże.

Rozdział I.

Rozdział II.

Przepisy wstępne.

Budynki i pomieszczenia pracy.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy pracowników zatrudnionych w młynach, spichrzach zbożowych i wytwórniach pasz.

§ 2. 1. Ściany pomieszczeń produkcyjnych, magazynowych i pomieszczeń pomocniczych powinny być gładkie i dawać się łatwo oczyszczać z pyłu.

2. Ściany w pomieszczeniach płuczek powinny być pokryte do wysokości co najmniej 2 m od poziomu podłogi materiałem nienasiąkliwym.

§ 3. Jeżeli względy techniczne nie pozwalają na ułożenie podłogi na całej powierzchni stropu, należy w odległości 0,1 m od krawędzi podłogi ustawić na całej długości poręcz ochronną o wysokości 1,10 m z listwą poziomą w połowie wysokości oraz listwą krawężnikową nad podłogą o szerokości 0,15 m.

§ 4. Zabrania się układania blach na podłodze w pomieszczeniach produkcyjnych i magazynach.

§ 5. Dla ochrony podłogi przed zniszczeniem wózki używane do transportu powinny posiadać koła ogumione.

§ 6. 1. Drzwi pomiędzy pomieszczeniami produkcyjnymi lub magazynowymi powinny zamykać się samoczynnie. Drzwi te powinny być wykonane z materiału ognioodpornego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zakładów znajdujących się w budynkach drewnianych.

§ 7. W pomieszczeniach, w których znajdują się pracownicy, zabrania się zamykania drzwi z zewnątrz w sposób uniemożliwiający ich otwarcie od wewnątrz.

§ 8. W pomieszczeniach produkcyjnych oraz na klatkach schodowych i parapetach okien zabrania się układania, przechowywania lub gromadzenia jakichkolwiek przedmiotów, surowców i ich produktów.

§ 9. Wejście na pomost powinno odbywać się po schodach lub przy użyciu stałych drabin.

§ 10. Szerokość pomostu stałego służącego do obsługi urządzeń technicznych nie powinna być mniejsza niż 0,75 m.

§ 11. Zagłębienia i otwory w stropach, jak np. przy kosztach zasypowych, stopach przenośników, studzienkach itp., powinny być przykryte dostatecznie mocnymi rusztami ochronnymi lub pokrywami, a jeżeli warunki techniczne na to nie pozwalają, należy przy tych zagłębieniach ustawić poręcze ochronne.

Ogrzewanie pomieszczeń.

§ 12. Pomieszczenia pracy w zakładzie powinny być tak wykonane i uszczelnione, aby nie następowało zbyt raptowne lub nadmierne oziębnienie tych pomieszczeń.

§ 13. 1. Pomieszczenia pracy w młynie i w twórnii pasz mogą być ogrzewane tylko przy pomocy centralnego ogrzewania.

2. W zakładach nie posiadających centralnego ogrzewania należy wydzielić przynajmniej jedno pomieszczenie ogrzewane w porze zimowej do temperatury 18°C, w którym pracownicy mogliby się ogrzać w czasie mrozów. W pomieszczeniu tym powinno znajdować się urządzenie do podgrzewania posiłków.

Wentylacja.

§ 14. Stężenie pyłu zbożowego lub mącznego w powietrzu pomieszczeń pracy nie powinno przekraczać dopuszczalnych norm.

§ 15. 1. Oczyszczanie worków powinno odbywać się mechanicznie w specjalnych pomieszczeniach

oddzielonych od pomieszczeń produkcyjnych.

2. Pomieszczenia przeznaczone do czyszczenia worków powinny posiadać urządzenia wentylacyjne do usuwania pyłu z miejsca jego powstawania.

3. Naprawa worków powinna się odbywać w oddzielnym pomieszczeniu.

4. Worki przeznaczone do naprawy powinny być uprzednio oczyszczone z pyłu. Worki, które były poddawane dezynsekcji środkami chemicznymi, powinny być uprzednio dokładnie przewietrzone.

Oświetlenie sztuczne.

§ 16. Jeżeli względy produkcyjne wymagają zamalowania szyb dla zmniejszenia intensywności promieniowania naturalnego, wówczas w czasie pracy w tym pomieszczeniu oświetlenie naturalne należy uzupełnić oświetleniem sztucznym.

§ 17. 1. Żarówki w pomieszczeniach produkcyjnych i magazynach powinny być umieszczone w oprawkach wykonanych z masy izolacyjnej, np. porcelany itp.

2. Żarówki powinny być osłonięte pyłoszczelnie kloszami ochronnymi, a w siłowniach gazogeneratorowych gazoszczelnie.

3. W miejscach, w których zachodzi niebezpieczeństwo stłuczenia, klosz należy osłonić siatką ochronną.

§ 18. 1. Punkty świetlne powinny być stale utrzymywane w czystości.

2. Czyszczenie żarówek i kloszy powinno odbywać się po wyłączeniu prądu.

§ 19. W punktach świetlnych, w których na skutek drgań i wstrząsów następuje częste przepalanie się żarówek, zawieszenie punktu świetlnego powinno być wykonane w sposób elastyczny.

§ 20. 1. W zakładach posiadających własne źródło energii napędowej powinna być zainstalowana prądnicą dla zapasowego zasilania sieci oświetleniowej na wypadek wyłączenia dopływu prądu ze źródła obcego.

2. W zakładach posiadających własne źródło energii elektrycznej dla światła należy zainstalować urządzenie do automatycznego przełączania oświetlenia ze źródła obcego.

§ 21. 1. Oświetlanie komór zbożowych, mącznych i otrębowych oraz silosów w wytwórniach pasz powinno się odbywać tylko przy pomocy lamp stałych, umieszczonych na zewnątrz komory za hermetycznym oszkleniem.

2. Zabrania się używania w komorach elektrycznych lamp przenośnych.

3. Do czasu zainstalowania oświetlenia, o którym mowa w ust. 1, dopuszczalne jest używanie w komorach kieszonkowych lamp elektrycznych o napięciu do 6 V.

Rozdział III.

Urządzenia techniczne.

Pędnie.

§ 22. W zakładach istniejących, w których pozwala na to wysokość pomieszczenia, wały trans-

misyjne oraz przystawki o niskim zawieszeniu należy przebudować i umieścić je na wysokości co najmniej 2 m nad poziomem podłogi.

§ 23. Wał główny powinien posiadać takie urządzenia, które by pozwalały na wyłączanie poszczególnych działów zakładu (czyszczarnia, młyn, magazyn itp.).

§ 24. Na każdym piętrze budynku w zakładzie o napędzie elektrycznym powinny być umieszczone wyłączniki prądu pozwalające na natychmiastowe zatrzymanie ruchu silnika głównego.

§ 25. Przejście między ścianą a wystającym elementem pędni (wieńcem koła pasowego) nie może być węższe niż 1,0 m.

§ 26. 1. W razie stwierdzenia, że pędnia wykazuje wady techniczne powodujące np. spadanie pasów itp., należy ją niezwłocznie zatrzymać i wady usunąć.

2. Dla samoczynnego usuwania pyłu osiadającego na wale transmisyjnym należy stosować krawki samościerające.

§ 27. 1. Do nakładania i przesuwania pasów należy stosować przyrządy pomocnicze.

2. Przesuwacze pasów powinny być zaopatrzone w zapadki lub inne podobne urządzenia blokujące, które zapobiegają nieprzewidzianemu przesunięciu się pasa z koła jałowego na koło robocze.

§ 28. Nie wolno stosować nakładek na wieńiec koła pasowego dla zwiększenia jego średnicy. Nie wolno również nawijać na wał transmisyjny pasów lub przytwierdzać innych jakichkolwiek przedmiotów mających zastąpić koło pasowe.

§ 29. Drewniane koła pasowe mogą być stosowane na wale transmisyjnym, jeżeli ich szybkość obwodowa nie przekracza 5 m/sek.

§ 30. Pasy klinowe powinny być osłonięte na całej długości bez względu na ich szybkość poruszania się oraz wysokość, na której są umieszczone.

§ 31. Zabrania się łączenia pasów napędowych śrubami, a klamrami tych pasów, których szerokość przekracza 50 mm.

§ 32. 1. Zabrania się smarowania pasów w ruchu.

2. Pasy wolno smarować tylko woskiem adhezyjnym.

§ 33. W pomieszczeniach, w których zachodzi możliwość wybuchu, należy przy pasach zainstalować uzziemione zbieracze.

§ 34. 1. Przekładnie zębate powinny być wykonane z materiału nie powodującego hałasu, np. z tworzyw sztucznych. Przekładnie zębate żeliwne powinny być zanurzone w kąpieli olejowej.

2. Zabrania się używania kół zębatach uszkodzonych lub nadmiernie zużytych.

§ 35. Przy kołach zębatach, przy których ze względu na ich duże średnice nie można zastosować osłon, jak np. przy turbinach i kołach wodnych, należy ustawić bariery ochronne zabezpieczające pracowników przed przypadkowym zetknięciem się z tymi kołami.

Silniki spalinowe.

§ 36. Pomieszczenie silnika spalinowego powinno być oddzielone ścianami ognioodpornymi od pomieszczeń młyna.

§ 37. Silnik poruszany gazem generatorowym powinien być ustawiony w specjalnym pomieszczeniu oddzielnym od pomieszczenia generatora.

§ 38. Podłoga w maszynowni powinna być szczelna, niepalna i nienasiąkliwa.

§ 39. Stan techniczny silnika spalinowego i przewodów gazowych powinien być taki, aby zabezpieczał przed wydzielaniem się gazów do pomieszczenia.

§ 40. Czyszczenie lub naprawę przewodów gazowych bądź generatora należy dokonywać po dokładnym usunięciu z nich gazu i upewnieniu się, że nie grozi zatrucie lub wybuch.

§ 41. Garnek wydechowy dla odprowadzenia spalin powinien być umieszczony na zewnątrz maszynowni, a jego wewnętrzna objętość powinna być przynajmniej 5-krotnie większa od objętości komory tłokowej.

§ 42. Rura wydechowa powinna wystawać co najmniej 2 m ponad dolną krawędź dachu i być zaopatrzona w iskrochron.

§ 43. Zagłębienie, w którym znajduje się garnek wydechowy, należy osłonić rusztem ochronnym lub zabezpieczyć w inny skuteczny sposób.

§ 44. Paliwo płynne służące do napędu silnika spalinowego może znajdować się w pomieszczeniu maszynowni, w ilości nie większej niż 200 kg.

§ 45. Koło zamachowe przy silniku powinno być dokładnie wyważone oraz należycie zamocowane na wale. Zabrania się uruchamiania silnika, jeżeli koło zamachowe jest uszkodzone.

Turbiny i koła wodne.

§ 46. Przed komorą turbinową na kanale dopływowym powinien być ustawiony ruszt ochronny.

§ 47. Na pomoście, przy stanowisku pracownika oczyszczającego ruszt ochronny turbiny, należy ustawić poręcz ochronną o wysokości 1,10 m.

§ 48. Pomost przy zastawkach powinien mieć poręcz z obydwu stron, a jego szerokość powinna być nie mniejsza niż 0,75 m.

§ 49. W ciemnej porze doby pomosty przy rusztach i przy zastawkach powinny być dostatecznie jasno oświetlone.

§ 50. Pomosty i poręcze przy urządzeniach wodnych powinny być mocne i nie śliskie oraz zabezpieczone przed szkodliwym działaniem wpływów atmosferycznych.

§ 51. Przy kanale dopływowym i odpływowym wody z turbiny należy umieścić w miejscu widocznym napisy ostrzegawcze zabraniające kąpania się w miejscach zagrożonych.

§ 52. Przy młynie wodnym należy umieścić 2 koła ratunkowe, jedno po stronie dopływu, a drugie — odpływu wody.

§ 53. Obsługę turbin wodnych, jazów, zastawek, rusztów i kół wodnych powinny wykonywać jedynie osoby dobrze wyszkolone w tym zakresie.

§ 54. Zastawki powinny być tak wykonane i utrzymywane, aby przy ich zamknięciu woda nie mogła się przedostawać do turbiny lub na koła wodne.

§ 55. Urządzenia do podnoszenia i opuszczania zastawek powinny być tak wykonane, aby zastaw-

ki mogły być lekko i szybko opuszczane i podnieszone przez jednego pracownika.

§ 56. Do komory turbiny wolno wchodzić dopiero po całkowitym opuszczeniu zastawki i jej zabezpieczeniu przed przypadkowym podniesieniem oraz opróżnieniem komory z wody.

§ 57. Do wchodzenia do komory powinny służyć dostatecznie mocne i należycie przytwierdzone klamry bądź też drabina zabezpieczona przed poślizgiem.

§ 58. Zabrania się przeprowadzania jakichkolwiek prac w miejscu dopływu wody przy otwartych rusztach.

§ 59. Otwór nad komorą turbiny powinien być stale przykryty przymocowaną do podłogi uchylną pokrywą.

§ 60. Wstęp do pomieszczenia, w którym znajduje się turbina, dozwolony jest tylko osobom wyznaczonym do tej obsługi oraz innym osobom do tego upoważnionym. Przy wejściu do turbinowni należy umieścić czytelny napis o zakazie wstępu do niej osobom nie upoważnionym.

§ 61. W czasie wiosennych wylewów wód lub powodzi przy urządzeniach wodnych należy zarządzić dyżury, wyznaczając doświadczonych pracowników, których zadaniem będzie alarmowanie w razie stwierdzenia niebezpieczeństwa.

Aspiracja maszyn i urządzeń.

§ 62. W celu sprawnego przebiegu procesu technologicznego produkcji oraz poprawy warunków higienicznych w zakładach powinna być zastosowana aspiracja.

§ 63. 1. Sieć centralnej aspiracji powinna być doprowadzona do maszyn i urządzeń produkcyjnych, mogących wydzielać w czasie pracy pył do pomieszczeń.

2. Przepis w ust. 1 nie dotyczy młynów gospodarczych oraz wytwórni pasz o wydajności do 4 ton na godzinę.

§ 64. Poziome przewody rurowe urządzeń aspiracyjnych powinny posiadać szczelnie zamknięte otwory przeznaczone do ich oczyszczania.

§ 65. Rękawy filtrów i odsiewaczy powinny być wykonane z materiału nie przepuszczającego pyłu do pomieszczeń.

Rozdział IV.

Magazynowanie surowca i przetworów.

§ 66. Rampy magazynowe o długości powyżej 50 m powinny mieć co 25 m bezpieczne wejścia.

§ 67. Rampy górne i pomosty podwieszane magazynów o kilku kondygnacjach powinny posiadać urządzenia zabezpieczające przed spadnięciem pracownika.

§ 68. Zboże i inne produkty powinny być magazynowane w pomieszczeniach specjalnie na ten cel przeznaczonych.

§ 69. 1. Osiadający na ścianach, podłodze, suficie i urządzeniach technicznych pył powinien być często zmiatany i usuwany poza budynek zakładu.

2. W miarę możliwości należy stosować mechaniczne odpylanie.

§ 70. Otwory nad komorami przeznaczonymi do magazynowania zboża i przetworów powinny

być stale zabezpieczone rusztami ochronnymi, a nad rusztami powinny znajdować się umocowane pokrywy.

§ 71. Zabrania się wchodzenia do komór przeznaczonych na składowanie surowców lub przetworów przed ich należytym wywietrzeniem.

§ 72. Przy opuszczaniu pracownika do komory należy przestrzegać następujących zasad:

- 1) siodełko powinno być przymocowane do liny stalowej wielożyłowej o średnicy nie mniejszej niż 10 mm; drugi koniec liny powinien być przytwierdzony do bębna wciągarki, zaopatrzonej w zapadkę, hamulec automatyczny i hamulec ręczny;
- 2) opuszczanie pracownika powinno odbywać się powoli;
- 3) pracownik opuszczający się do komory powinien mieć na sobie pas ochronny z karabinczykiem przypiętym do linki nośnej;
- 4) zabrania się pracownikom schodzenia z siodełka w czasie przebywania w komorze wypełnionej zbożem lub produktem;
- 5) w czasie przebywania pracownika w komorze zabrania się wsypywania do komory zboża lub przetworów; otwór górny komory powinien być stale otwarty, natomiast zasuwa znajdująca się nad dolnym przenośnikiem powinna być zamknięta przed opuszczeniem pracownika do komory;
- 6) w czasie przebywania pracownika w komorze, nad komorą powinni znajdować się dwaj robotnicy, jeden, który obsługuje wciągarkę, i drugi, który trzyma stale napiętą linkę sygnalizacyjną prowadzącą do pracownika znajdującego się w komorze;
- 7) przed przystąpieniem do prac w komorze mieszarki mieszadło powinno być wyłączone z ruchu, a przesuwacz pasa przy mieszadle powinien być zablokowany dla uniknięcia samowłączenia się napędu;
- 8) na wyłączniku mieszadła powinna być umieszczona tabliczka z napisem ostrzegawczym, zabraniającym uruchamiania mieszadła; tabliczka może być zdjęta dopiero po wyjściu pracownika z komory.

§ 73. 1. Mieszanie mąki, otrąb i paszy oraz pakowanie do worków tych produktów powinno odbywać się przy zastosowaniu mechanicznych urządzeń, jak np. mieszarek i pakarek.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy w zakresie instalacji pakarek młynów gospodarczych oraz wytwórni pasz o wydajności do 4 ton na godzinę.

§ 74. Worki układane w stosy powinny mieć jednakowe kształty, wymiary i jednakowy ciężar.

§ 75. Przy stosach wyższych niż 5 warstw należy dla wzmocnienia stosu stosować co pięć warstw przekładki podłużne i poprzeczne, np. z desek.

§ 76. Układanie worków w stosy powyżej 6 warstw powinno się odbywać przy zastosowaniu urządzeń mechanicznych.

§ 77. Transport napełnionych worków powinien odbywać się przy pomocy przenośników poziomych lub pionowych bądź też wózków z ogumionymi kołami na łożyskach tocznych.

§ 78. Wchodzenie na stos powinno odbywać się przy użyciu drabin zabezpieczonych przed poślizgiem.

§ 79. 1. Zabrania się rozwiązywania worków ułożonych w stosie dla pobierania próbek lub ściągania i wyciągania worków ze stosu. Worki należy ze stosu zdejmować.

2. Stosy należy tak budować, aby nawiązka worka skierowana była do środka stosu.

§ 80. Odległość stosów od ścian powinna wynosić co najmniej 0,75 m, a przejścia między rzędami stosów powinny wynosić co najmniej 1,0 m.

§ 81. Zabrania się opierania stosów o ściany i filary (podpory stropów).

§ 82. Jeżeli stos z workami zaczyna się przechylać, należy przystąpić niezwłocznie do jego rozebrania.

§ 83. Przejścia pomiędzy pryzmami składowanych surowców lub przetworów oraz odległość pryzm od ścian nie powinna być mniejsza niż 0,5 m.

§ 84. Wchodzenie na pryzmy powinno się odbywać przy użyciu odpowiednich pomostów lub nalistwowanych desek o szerokości nie mniejszej niż 0,3 m.

§ 85. Zabrania się podbierania pryzm.

§ 86. Zabrania się przyjmowania zakażonych, nadpsutych lub znajdujących się w stanie rozkładu surowców paszowych.

§ 87. Komory przeznaczone do magazynowania i mieszania produktów powinny być dostatecznie mocne oraz posiadać ściany szczelne i gładkie.

§ 88. Opróżniania komór należy tak dokonywać, aby nie następowało zawiśnięcie produktu.

§ 89. Pomost wagi dziesiętnej ustawionej przy pakarce powinien być umieszczony na jednym poziomie z podłogą.

Rozdział V.

Czyszczenie zboża.

§ 90. Zabrania się umieszczania w pomieszczeniach czyszczarni pomocniczych tablic elektrycznych oraz wyłączników elektrycznych nożowych nie okapturzonych.

§ 91. Zabrania się wchodzenia z otwartym płomieniem do czyszczarni. Zakaz ten powinien być uwidoczniony specjalnymi napisami, umieszczonymi przy wejściu do czyszczarni.

§ 92. Zabronione jest wypuszczanie bezpośrednio na podłogę oraz gromadzenie w czyszczarni odpadów z maszyn czyszczących.

§ 93. Magnesy stałe i elektromagnesy powinny być instalowane przed maszynami czyszczącymi i rozdrabniającymi, w których może nastąpić iskrzenie, oraz tam, gdzie tego wymagają względy technologiczne lub bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

Rozdział VI.

Przetwórstwo.

§ 94. Samodzielną obsługę maszyn mielących można powierzać tylko wykwalifikowanym, doświadczonym pracownikom posiadającym co najmniej 2-letni staż pracy w tym zawodzie.

§ 95. Uczniowie i praktykanci w wieku powyżej 18 lat mogą w celach nauki być dopuszczeni do obsługi maszyn mielących pod warunkiem, że praca ta odbywać się będzie pod bezpośrednim i stałym nadzorem wykwalifikowanego pracownika odpowiedzialnego za bezpieczeństwo pracy ucznia.

§ 96. Górne i dolne drzwiczki mlewników powinny być stale zamknięte.

§ 97. 1. W każdym mlewniku, w którym w czasie przemiału zboża lub produktów pośrednich mogłyby powstawać na wałkach mielących tzw. nalepy, należy stosować zgarniacze automatyczne.

2. Usuwanie ręczne nalepów lub innych jakichkolwiek przedmiotów z walców podczas ich ruchu jest zabronione.

§ 98. 1. Mlewniki walcowe powinny posiadać takie urządzenia, aby w razie zejścia produktów z wałków zasilających nastąpiło samoczynne wyłączenie złożenia walców.

2. Przy starych typach mlewników, które nie posiadają urządzenia do samoczynnego wyłączenia złożenia walców, należy zainstalować sygnalizację dźwiękową.

§ 99. Nad poziomo zainstalowanymi walcami gniotownika lub mlewnika należy zastosować ruszt ochronny zapobiegający możliwości zgniecenia palców przez walce.

§ 100. Zasobniki nad mlewnikami powinny być stale szczelnie zakryte.

§ 101. 1. Przy wymianie walców należy stosować urządzenia mechaniczne do transportu pionowego i poziomego, jak np. przesuwalne wciągarki łańcuchowe.

2. Przed przystąpieniem do wymiany walców przy pomocy urządzeń wciągających stan techniczny tych urządzeń, a w szczególności stan łańcuchów i sposób ich zawieszenia powinien być sprawdzony przez kierownika technicznego zakładu lub wyznaczonego przez niego pracownika.

§ 102. Ręczne przenoszenie walców młyńskich jest zabronione. Do poziomego transportu walców należy używać specjalnych wózków na kołach ogumionych.

§ 103. Zapasowe walce znajdujące się w zakładzie powinny być ułożone bezpiecznie w sposób nie utrudniający przejścia.

§ 104. W miarę możliwości przy kamieniach młyńskich należy stosować napęd elektryczny lub napęd bezpośredni od silnika elektrycznego, pozwalający na całkowite wyłączenie bieguna z ruchu bez zatrzymania głównej pędni.

§ 105. Obudowa złożenia kamieni (łubia) powinna być szczelna.

§ 106. Jeżeli złożenie kamieni młyńskich ustawione jest na pomoście, odległość od podłogi do belki nośnej pomostu powinna być nie mniejsza niż 2,2 m.

§ 107. Kamień młyński — biegun powinien być osadzony centrycznie na wrzecionie oraz dokładnie wyważony.

§ 108. Obręcze powinny mocno opasywać kamienie; ich ogólna szerokość powinna wynosić przynajmniej $\frac{2}{3}$ wysokości kamienia, a grubość — nie mniej niż 5 mm.

§ 109. 1. Zabrania się uruchamiania kamieni pękniętych.

2. Szybkość obwodowa bieguna nie powinna przekraczać:

- 1) 10 m/sek dla kamieni naturalnych,
- 2) 12 m/sek dla kamieni sztucznych.

§ 110. 1. Zdejmowanie kamienia z wrzeczona powinno się odbywać przy pomocy żurawia.

2. Śruba żurawia służąca do podnoszenia i opuszczania kamienia powinna posiadać zabezpieczenie zapobiegające spadnięciu nakrętki.

§ 111. Pracownik zatrudniony przy nakuwaniu kamieni powinien wykonywać tę czynność w okularach i rękawicach ochronnych.

§ 112. W miarę technicznych możliwości przy odsiewaczach płaskich i sortownicach należy stosować indywidualny napęd elektryczny.

§ 113. Wirujące ciężary zamachowe odsiewaczy płaskich powinny być osłonięte.

§ 114. W nowo budowanych młynach przejścia między odsiewaczami a ścianą powinny mieć szerokość co najmniej 1,20 m.

§ 115. Ramy odsiewaczy powinny przylegać szczelnie i nie powodować wydzielania się pyłu.

§ 116. Odsiewacz płaski powinien być dokładnie wyważony.

§ 117. Zabrania się oczyszczania szmatami lub czyściewem skrzyń odsiewaczy płaskich znajdujących się w ruchu. Do tego celu należy używać szczotek z krótkim trzonkiem.

§ 118. Prażarki ogniowe i parowe powinny znajdować się w oddzielnym pomieszczeniu i odpowiadać wymaganiom stawianym dla pomieszczeń kotłów niskiego ciśnienia. W pomieszczeniu prażarek powinna znajdować się instrukcja obsługi tych urządzeń.

§ 119. 1. Nastawiania dozowników wolno dokonywać tylko podczas ich postoju.

2. Kłapy kontrolne dozowników powinny być stale zamknięte.

3. Z otworów kontrolnych dozowników będących w ruchu nie wolno pobierać prób surowców ani wyjmować znajdujących się tam ciał obcych (papierów, sznurków itp.).

Rozdział VII.

Urządzenia transportowe.

Dźwigi towarowe.

§ 120. 1. Drzwi przy szybie dźwigu powinny zamykać się automatycznie i posiadać wysokość co najmniej 2 m.

2. Szyb dźwigu powinien być obudowany na całej wysokości.

3. Szczelina pomiędzy pomostem dźwigu a podłogą nie powinna być szersza niż 3 cm.

§ 121. Natężenie oświetlenia miejsc załadunku i wyładunku przy dźwigu powinno być nie mniejsze niż 30 lx przy oświetleniu żarówkowym i 50 lx przy oświetleniu fluorescencyjnym.

§ 122. Dźwig powinien posiadać urządzenie automatycznie zatrzymujące pomost dźwigu w razie urwania się cięgna.

§ 123. 1. Zakłady pracy posiadające dźwigi towarowe nie podlegające kontroli organów dozoru

technicznego powinny wyznaczyć pracownika odpowiedzialnego za stan dźwigów.

2. Techniczna kontrola z badaniem wytrzymałości cięgien, części nośnych i hamulców powinna być przeprowadzana nie rzadziej niż raz na kwartał, a stwierdzone braki i usterki powinny być odnotowane w książce kontroli i niezwłocznie usunięte.

Przenośniki.

§ 124. Zabrania się wygarniania ręką zboża i produktów z przenośników. Do tego celu należy używać pomocniczych narzędzi.

§ 125. Zabronione jest instalowanie dwóch lub więcej oddzielnych przenośników kbelkowych na wspólnym wale napędowym.

§ 126. Przenośniki grawitacyjne, jak np. ześlizgi i pochylnie workowe, służące do opuszczania napełnionych worków, powinny posiadać krawężniki o wysokości 0,15 m zapobiegające spadnięciu worka w czasie przesuwania się po pochylni.

§ 127. Zabronione jest umieszczanie pochylni workowej nad drzwiami oraz nad przejściami.

§ 128. 1. Szybkość końcowa ładunku przesuwanego po pochylni przy odbiorze ręcznym nie powinna przekraczać 0,75 m/sek, a przy mechanicznym — 1,5 m/sek.

2. Dla zmniejszenia szybkości opadającego worka należy stosować urządzenia hamujące bądź też na końcu pochylni umieścić platformę hamulcową.

3. Otwory w podłodze przy pochylniach należy niezwłocznie po skończonej pracy przykryć zastawami podłogowymi bądź też przy otworze ustawić barierę ochronną.

§ 129. Przenośniki powietrzne przeznaczone do wyładowywania zboża ze statków i barek powinny być poddawane niezależnie od kontroli okresowych dodatkowo kontroli po każdej burzy, wichrze lub sztormie.

§ 130. Stan instalacji elektrycznej przy łopacie mechanicznej powinien być codziennie kontrolowany, a stwierdzone uszkodzenia niezwłocznie usunięte.

§ 131. 1. Rury spadowe przeznaczone do grawitacyjnego transportu zboża i innych produktów powinny być szczelne i szczelnie przylegać na złączach.

2. Otwory kontrolne przy rurach spadowych powinny być przykryte szczelnie zamykanymi pokrywami.

Rozdział VIII.

Przepisy końcowe.

§ 132. Kierownicy zespołów lub samodzielnych zakładów obowiązani są:

- 1) zapoznać wszystkich pracowników z treścią niniejszego rozporządzenia,
- 2) opracować w ramach niniejszego rozporządzenia szczegółową instrukcję dotyczącą bezpiecznej obsługi urządzeń technicznych oraz ważniejszych czynności wykonywanych w zakładzie.

§ 133. Dla istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zakładów odracza się stosowanie następujących przepisów:

- 1) na okres 2 lat:

- a) § 2 ust. 2, § 6, § 15 ust. 1, § 20 ust. 2, § 21 ust. 1, § 36 i § 55 — w stosunku do wszystkich zakładów,
 b) § 106 — w stosunku do młynów gospodarczych;
 2) na okres 3 lat:
 a) §§ 22, 23, 24 i 37 — w stosunku do wszystkich zakładów,
 b) §§ 62 i 73 ust. 1 w stosunku do młynów

gospodarczych oraz wytwórni pasz o wydajności do 4 ton na godzinę.
 § 134. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
 Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu:
F. Pisula
 Minister Rolnictwa: w z. *St. Gucwa*
 Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:
A. Żebrowski

23

ZARZĄDZENIE Nr 10 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1961 r.

w sprawie przekazania uprawnień Prezesa Rady Ministrów w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej oraz obsługi Głównej Komisji Orzekającej.

(Monitor Polski z dnia 28 stycznia 1961 r. Nr 8, poz. 42)

Na podstawie § 28 pkt 4, § 30 ust. 3 i § 40 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247) zarządza się, co następuje:

§ 1. Głównej Komisji Orzekającej, utworzonej na podstawie § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej (Dz. U. Nr 41, poz. 247), przekazuje się orzekanie w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej na skutek odwołań od orzeczeń prezydiów wojewódzkich

rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w tych sprawach.

§ 2. Przekazuje się Ministrowi Finansów uprawnienia Prezesa Rady Ministrów określone w § 40 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów wymienionego w § 1.

§ 3. Obsługę biurową Głównej Komisji Orzekającej sprawuje Ministerstwo Finansów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 17 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

24

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 30 grudnia 1960 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców w zakładach poprawczych i schroniskach dla nieletnich.

(Monitor Polski z dnia 13 stycznia 1961 r. Nr 2, poz. 18)

Na podstawie § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r. Nr 37, poz. 168, z 1958 r. Nr 52, poz. 249 i z 1960 r. Nr 38, poz. 223) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczycielom (wychowawcom) zajmującym niżej wymienione stanowiska przysługują następujące miesięczne dodatki funkcyjne:

- 1) kierownikowi szkoły podstawowej przy zakładzie poprawczym według stawki przewidzianej dla kierownika szkoły podstawowej specjalnej, a mianowicie:
 kierownikowi szkoły liczącej do 7 oddziałów 350 zł,
 kierownikowi szkoły liczącej ponad 7 oddziałów 400 zł,
 2) kierownikowi zasadniczej szkoły zawodowej przy zakładzie poprawczym według stawki przewidzianej dla dyrektora zasadniczej szkoły zawodowej, a mianowicie:
 kierownikowi szkoły zasadniczej liczącej do 10 oddziałów 600 zł,

- kierownikowi szkoły zasadniczej liczącej od 11 do 20 oddziałów 750 zł,
 3) kierownikowi warsztatów w zakładzie poprawczym lub w schronisku dla nieletnich według stawki przewidzianej dla kierownika warsztatów szkolnych szkolących do 300 uczniów 300 zł,
 4) zastępcy kierownika warsztatów w zakładzie poprawczym — według stawki przewidzianej dla zastępcy kierownika warsztatów 200 zł,
 5) dyrektorowi zakładu poprawczego (kierownikowi schroniska dla nieletnich) według stawki przewidzianej dla dyrektora zakładu wychowawczego lub pogotowia opiekuńczego, a mianowicie:
 zakładu (schroniska) liczącego do 80 wychowanków 500 zł,
 zakładu (schroniska) liczącego ponad 80 wychowanków 650 zł,
 6) zastępcy dyrektora zakładu poprawczego według stawki przewidzianej dla zastępcy dyrektora zakładu wychowawczego, specjalnego zakładu wy-

- chowawczego lub kierownika pogotowia opiekuńczego 250 zł,
- 7) kierownikowi internatu według stawki przewidzianej dla kierownika internatu, a mianowicie:
internatu liczącego do 200 wychowanków 350 zł,
internatu liczącego ponad 200 wychowanków 450 zł,
- 8) kierownikowi świetlicy według stawki przewidzianej dla kierownika świetlicy szkolnej, a mianowicie:
świetlicy liczącej do 200 wychowanków 200 zł,
świetlicy liczącej ponad 200 wychowanków 250 zł.

§ 2. 1. Dyrektorzy zakładów i kierownicy schronisk dla nieletnich bezzwłocznie przeszeregują nauczycieli i wychowawców podległych zakładów.

2. Przez przeszeregowanie rozumieć należy zarówno ustalenie stawek uposażenia zasadniczego, jak i dodatku funkcyjnego z mocą od dnia 1 września 1960 r. Przeszeregowanie następuje na piśmie.

§ 3. Dodatki funkcyjne dyrektorom zakładów poprawczych i kierownikom schronisk dla nieletnich przyznaje Dyrektor Departamentu Spraw Nieletnich.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1960 r.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

25

INSTRUKCJA MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 stycznia 1961 r.

w sprawie współdziałania pomiędzy wydziałami zdrowia i opieki społecznej a wydziałami zatrudnienia prezydiów rad narodowych.

(*Monitor Polski z dnia 28 stycznia 1961 r. Nr 8, poz. 46*)

Na podstawie art. 69 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1960 r. — Wytyczne w sprawie zakresu działania i organizacji wewnętrznej wydziałów zdrowia i opieki społecznej prezydiów rad narodowych (Dz. Urz. Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej Nr 13, poz. 53) oraz zarządzeniem Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 czerwca 1960 r. — Wytyczne w sprawie zakresu działania i organizacji wewnętrznej wydziałów zatrudnienia w prezydiach rad narodowych ustala się, co następuje:

§ 1. Wydziały zdrowia i opieki społecznej oraz wydziały zatrudnienia prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) oraz prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych współdziałają ze sobą w zakresie przysposobienia do pracy i zatrudnienia osób o niepełnej zdolności do pracy.

§ 2. Osobami o niepełnej zdolności do pracy w rozumieniu instrukcji są:

- 1) osoby uznane za inwalidów przez komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia,
- 2) osoby chore na gruźlicę oraz ozdrowieńcy po przebytej gruźlicy, którzy według wskazań poradni przeciwgruźliczej nie mogą być zatrudnieni w wyuczonym lub poprzednio wykonywanym zawodzie bądź nie mogą być zatrudnieni w normalnych warunkach pracy.

§ 3. Rejestrowanie i kierowanie do pracy osób o niepełnej zdolności do pracy należy do właściwych do spraw zawodowej rehabilitacji inwalidów komórek organizacyjnych w wydziałach zdrowia i opieki społecznej prezydiów rad narodowych.

§ 4. 1. Wydziały zdrowia i opieki społecznej przekazują wydziałom zatrudnienia wszystkie informacje o zgłaszanych przez spółdzielnie inwalidów wolnych stanowiskach pracy, nie nadających się do zatrudnienia na nich osób o niepełnej zdolności do pracy.

2. Wydziały zatrudnienia przekazują wydziałom zdrowia i opieki społecznej wszystkie informacje dotyczące wolnych stanowisk pracy, odpowiednich do zatrudnienia na nich osób o niepełnej zdolności do pracy.

§ 5. 1. Wydziały zdrowia i opieki społecznej oraz wydziały zatrudnienia powinny przy wykonywaniu swoich zadań dołożyć starań, aby na terenie ich działania wszystkie osoby o niepełnej zdolności do pracy znalazły zatrudnienie, stosownie do stanu zdrowia.

2. W celu umożliwienia wykonania zadań, o których mowa w ust. 1, przedstawiciele współdziałających wydziałów powinni być zapraszani do udziału w odprawach, konferencjach i naradach organizowanych przez wydziały zatrudnienia lub wydziały zdrowia i opieki społecznej, jeżeli omawiane na nich sprawy mogą mieć związek z zatrudnieniem osób o niepełnej zdolności do pracy.

3. Współdziałające wydziały powinny w miarę możliwości zapraszać swoich przedstawicieli do udziału w przeprowadzanych kontrolach w zakresie zatrudnienia osób o niepełnej zdolności do pracy.

§ 6. Wydziały zdrowia i opieki społecznej oraz wydziały zatrudnienia prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) powinny w ramach nadzoru sprawowanego nad wydziałami zdrowia i opieki społecznej oraz wydziałami zatrudnienia prezydiów powiatowych (miejskich) rad narodowych zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie zasad współdziałania określonych w instrukcji.

§ 7. Traci moc okólnik nr 63 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 lipca 1955 r. Nr Inp. 206-50/55 w sprawie kierowania do pracy osób o niepełnej zdolności do pracy.

§ 8. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*